

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Dalilou Marečkovou v právní věci žalobce **J. V.**, nar. x, bytem x, zastoupeného JUDr. Irenou Strakovou, advokátkou se sídlem Karlovo nám. 18, 120 00 Praha 2, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, sídlem Křížová 25, 225 08 Praha 5, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2014, č. j. x,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. Ustavené advokátce JUDr. Ireně Strakové se přiznává odměna za zastupování žalobce a náhrada hotových výdajů ve výši 2.600,- Kč. Odměna bude ustanovené advokátce proplacena z účtu Krajského soudu v Praze do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í

Žalobce svou žalobou podanou zdejšímu soudu dne 29. 9. 2014 napadl rozhodnutí žalované ze dne 25. 6. 2014, č. j. x (dále jen „napadené rozhodnutí“). Žalobce se domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. V žalobních bodech uvedl, že je v důsledku svého zhoršeného zdravotního stavu plně invalidní, a proto se domáhal zvýšení invalidního důchodu. Žalovaná však jeho žádost o změnu výše invalidního důchodu zamítla rozhodnutím ze dne 15. 5. 2014, č. j. x. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce námitky, jež byly žalovanou zamítnuty napadeným rozhodnutím. Žalobce je

přesvědčen, že jeho dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav odpovídá vyššímu stupni invalidity než je druhý stupeň, jenž mu byl žalovanou přiznán.

Žalovaná se ve vyjádření k žalobě omezila na závěr, že při svém rozhodování je vázána odborným lékařským posudkem, přičemž posudek v této konkrétní věci ze dne 10. 6. 2014 (na jehož základě bylo vydáno napadené rozhodnutí) považuje za objektivní a komplexní. Z uvedeného důvodu navrhla zamítnutí žaloby.

Při ústním jednání konaném dne 18. 1. 2015 žalobce i žalovaná zopakovali dosud vyjádřená stanoviska.

Ze správního spisu soud zjistil, že žalovaná rozhodnutím ze dne 15. 5. 2014, č. j. x, ve spojení s rozhodnutím o námitkách ze dne 25. 6. 2014, č. j. x, zamítla žádost žalobce ze dne 28. 2. 2014 o změnu výše invalidního důchodu z důvodu zhoršení jeho zdravotního stavu s tím, že mu i nadále náleží invalidní důchod pro invaliditu druhého stupně. Žalovaná přitom při posuzování žádosti žalobce v prvoinstančním řízení vycházela z posudku posudkového lékaře Okresní správy sociálního zabezpečení Benešov (dále jen „OSSZ“) ze dne 8. 4. 2014, podle něhož je žalobce i nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně, neboť v důsledku dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu poklesla jeho pracovní schopnost o 40 %. Podle OSSZ žalobce v pracovní schopnosti omezuje především ICHDK Fontain IIb s částečnou korekcí po revaskularizačním zákroku na obou dolních končetinách v r. 2013 a trombotický uzávěr FP BP, vpravo provedena TL a PTA a stent PF BP vpravo v r. 2014, což odpovídá středně těžkému funkčnímu postižení podle kapitoly IX., oddíl B, položky 3, písm. c) přílohy k vyhlášce č. 359/2009 Sb, kterou se stanoví procentní míry poklesu pracovní schopnosti a náležitosti posudku o invaliditě a upravuje posuzování pracovní schopnosti pro účely invalidity (vyhláška o posuzování invalidity). Hodnocení poklesu pracovní schopnosti žalobce bylo zvýšeno o dalších 10 % na celkových 50 % v souladu s ustanovením § 3 odst. 1 vyhlášky č. 359/2009 Sb. s odkazem na další postižení žalobce.

S tímto závěrem žalobce nesouhlasil a proti prvoinstančnímu rozhodnutí podal námitky, které žalovaná napadeným rozhodnutím zamítla. V řízení o námitkách byl znovu posouzen zdravotní stav žalobce. Posudkový lékař oddělení Lékařské posudkové služby České správy sociálního zabezpečení (dále jen „ČSSZ“) dospěl ke shodnému závěru o míře poklesu pracovní schopnosti žalobce jako posudkový lékař OSSZ. S ohledem na uvedené vydala žalovaná napadené rozhodnutí, v němž námitky žalobce zamítla jako nedůvodné a potvrdila rozhodnutí OSSZ o tom, že žalobci je i nadále invalidní pro invaliditu druhého stupně.

Krajský soud v Praze po zjištění, že rozhodnutí napadené žalobou je způsobilé k přezkumu podle § 65 a násl. s. ř. s., neboť žalobce podal žalobu po vyčerpání řádného opravného prostředku před správním orgánem a žaloba byla podána v otevřené lhůtě podle § 72 odst. 1 a 3 s. ř. s., přezkoumal napadené rozhodnutí žalované, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle § 38 zákona č. 155/1995 Sb., o důchodovém pojištění, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o důchodovém pojištění“), má pojištěnec nárok na invalidní důchod, jestliže nedosáhl věku 65 let nebo důchodového věku, je-li důchodový věk vyšší než 65 let, a stal se invalidním a získal potřebnou dobu pojištění, pokud nesplnil ke dni vzniku invalidity podmínky nároku na starobní důchod podle § 29 zákona o důchodovém pojištění,

popřípadě, byl-li přiznán starobní důchod podle § 31 zákona o důchodovém pojištění, pokud nedosáhl důchodového věku, nebo invalidním následkem pracovního úrazu.

Podle § 39 odst. 1 zákona o důchodovém pojištění je pojištěnec invalidní, jestliže z důvodu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu nastal pokles jeho pracovní schopnosti nejméně o 35 %.

Podle § 26 zákona o důchodovém pojištění se za dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav pro účely tohoto zákona považuje zdravotní stav, který omezuje tělesné, smyslové nebo duševní schopnosti pojištěnce významné pro jeho pracovní schopnost, pokud tento zdravotní stav trvá déle než jeden rok nebo podle poznatků lékařské vědy lze předpokládat, že bude trvat déle než jeden rok.

Jestliže pracovní schopnost pojištěnce poklesla nejméně o 35 %, avšak nejvíce o 49 %, jedná se o invaliditu prvního stupně, nejméně o 50 %, avšak nejvíce o 69 %, jedná se o invaliditu druhého stupně, nejméně o 70 %, jedná se o invaliditu třetího stupně (§ 39 odst. 2 zákona o důchodovém pojištění).

Pracovní schopností se podle § 39 odst. 3 zákona o důchodovém pojištění rozumí schopnost pojištěnce vykonávat výdělečnou činnost odpovídající jeho tělesným, smyslovým a duševním schopnostem, s přihlédnutím k dosaženému vzdělání, zkušenostem a znalostem a předchozím výdělečným činnostem. Poklesem pracovní schopnosti se rozumí pokles schopnosti vykonávat výdělečnou činnost v důsledku omezení tělesných, smyslových a duševních schopností ve srovnání se stavem, který byl u pojištěnce před vznikem dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu.

Při určování poklesu pracovní schopnosti se podle § 39 odst. 4 zákona o důchodovém pojištění vychází ze zdravotního stavu pojištěnce doloženého výsledky funkčních vyšetření; přitom se bere v úvahu, zda jde o zdravotní postižení trvale ovlivňující pracovní schopnost, zda se jedná o stabilizovaný zdravotní stav, zda a jak je pojištěnec na své zdravotní postižení adaptován, schopnost rekvalifikace pojištěnce na jiný druh výdělečné činnosti, než dosud vykonával, schopnost využití zachované pracovní schopnosti v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 35 % a nejvíce o 69 %, a v případě poklesu pracovní schopnosti nejméně o 70 % též to, zda je pojištěnec schopen výdělečné činnosti za zcela mimořádných podmínek.

Za zdravotní postižení se podle § 39 odst. 5 zákona o důchodovém pojištění pro účely posouzení poklesu pracovní schopnosti považuje soubor všech funkčních poruch, které s ním souvisejí.

Podle § 5 odst. 1 písm. a) zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů rozhoduje Česká správa sociálního zabezpečení o dávkách důchodového pojištění, pokud není v tomto zákoně stanoveno, že o nich rozhoduje jiný orgán sociálního zabezpečení, a zařizuje výplaty těchto dávek.

Řízení o změně poskytování nebo výše již přiznané dávky důchodového pojištění se podle § 81 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. zahajuje na základě písemné žádosti nebo z moci úřední orgánem, který je příslušný k rozhodnutí o této změně, není-li stanoveno jinak.

Proti rozhodnutí České správy sociálního zabezpečení (§ 3 odst. 3 písm. b) zákona č. 582/1991 Sb.) ve věcech důchodového pojištění lze podle § 88 odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb. jako řádný opravný prostředek podat písemné námitky do třiceti dnů ode dne jeho oznámení účastníku řízení.

Ministerstvo práce a sociálních věcí podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb. posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění a pro účely odvolacího řízení správního, pokud napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě posudku okresní správy sociálního zabezpečení; za tím účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise.

Žalobními body žalobce brojil především proti výsledku posouzení svého zdravotního stavu žalovanou s tím, že je přesvědčen, že jeho zdravotní stav odpovídá invaliditě třetího stupně, nikoliv pouze druhého stupně, jak uzavřela žalovaná.

Z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí, detašovaného pracoviště v Praze, ze dne 7. 4. 2015, jímž soud doplnil dokazování, soud zjistil, že rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce byla ke dni vydání napadeného rozhodnutí ischemická choroba dolních končetin, opakovaně operačně řešená, s částečnou korekcí a uspokojivou funkcí po revaskularizačním zákroku, kterou lze hodnotit nanejvýš jako středně těžké funkční postižení. Posudková komise přihlédla i k dlouhodobosti postižení a další progresi potíží, jakož i k jeho ostatním zdravotním postižením vzhledem k profesi žalobce (nekvalifikované dělnické práce). Míru poklesu pracovní schopnosti žalobce hodnotila podle kapitoly IX., oddíl B, položky 3, písm. c) přílohy vyhlášky č. 359/2009 Sb., a to ve výši nejméně 50 %, nikoliv však o více než 69%, což odpovídá invaliditě druhého stupně. Žalobce je tak dle předmětného posudku schopen vykonávat výdělečnou činnost jen v podstatně menším rozsahu a intenzitě.

Posouzení míry poklesu pracovní schopnosti a stanovení dne vzniku invalidity je otázkou odbornou, medicínskou (důchod podmíněný dlouhodobě nepříznivým zdravotním stavem), a rozhodnutí soudu tak závisí především na odborném lékařském posouzení. Správní soud si proto nemůže učinit úsudek o této otázce sám. Podle § 4 odst. 2 zákona č. 582/1991 Sb., o organizaci a provádění sociálního zabezpečení, ve znění pozdějších předpisů, posuzuje zdravotní stav a pracovní schopnost občanů pro účely přezkumného řízení soudního ve věcech důchodového pojištění Ministerstvo práce a sociálních věcí, které za tímto účelem zřizuje jako své orgány posudkové komise. Posudkové komise jsou oprávněny posoudit pokles pracovní schopnosti a zaujmout posudkové závěry o invaliditě, jejím vzniku, trvání či zániku. Posudkové řízení je specifickou formou správní činnosti (srov. § 16a č. 582/1991 Sb.) spočívající v posouzení zdravotního stavu občana a některých důsledků z něj vyplývajících pro oblast sociálního zabezpečení a důchodového pojištění. Jde o postup posudkového orgánu, jehož hlavním obsahem je posudková činnost, která předpokládá vedle odborných lékařských znalostí též znalosti z oboru posudkového lékařství. I tyto posudky nicméně hodnotí soud jako každý jiný důkaz podle zásad upravených v ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s., a v případě potřeby může zejména uložit též zpracování posudku soudem ustanoveným znalcem z oboru posudkového lékařství. Posudek, který splňuje požadavek úplnosti a přesvědčivosti a který se vypořádává se všemi rozhodujícími skutečnostmi, bývá zpravidla rozhodujícím důkazem pro posouzení správnosti a zákonnosti přezkoumávaného rozhodnutí. Posudkový závěr by měl být náležitě zdůvodněn, aby byl přesvědčivý i pro soud, který nemá, a ani nemůže mít, odborné lékařské znalosti, na nichž posouzení invalidity závisí především (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 5. 2013, sp. zn. 6 Ads 11/2013).

Požadavek úplnosti a přesvědčivosti kladený na tyto posudky spočívá v tom, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítal, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2015, sp. zn. 9 Ads 253/2014).

Správní soud tedy sám zdravotní stav žadatele o invalidní důchod nepřezkoumává. Nejsou-li namítány jiné vady řízení, správní soud v řízení o správní žalobě proti rozhodnutí orgánů sociálního zabezpečení ve věci invalidity a změny jejího stupně ověřuje pouze to, zda je posudek příslušné posudkové komise úplný a přesvědčivý. Je nezbytné, aby se komise vypořádala se všemi rozhodujícími skutečnostmi, především s těmi, které posuzovaný namítá, a aby své posudkové závěry náležitě odůvodnila. Z posudku musí být zřejmé, že zdravotní stav posuzovaného byl komplexně posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace i s přihlédnutím ke všem jím tvrzeným obtížím, aby nevznikly pochybnosti o úplnosti a správnosti klinické diagnózy. V posudku musí být dále uvedeno, zda zjištěný zdravotní stav zakládá dlouhodobě nepříznivý zdravotní stav a pokud ano, které zdravotní postižení bylo vzato za jeho rozhodující příčinu v případě, že příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu je více zdravotních potíží (§ 2 odst. 3 vyhlášky č. 359/2009 Sb.). Jednotlivé hodnoty procentní míry poklesu pracovní schopnosti stanovené pro jednotlivá zdravotní postižení se tu nesčítají, ale procentní míra poklesu pracovní schopnosti se stanoví podle rozhodujícího zdravotního postižení se zřetelem k závažnosti vlivu ostatních na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Za rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu se přitom považuje takové zdravotní postižení, které má nejvýznamnější dopad na pokles pracovní schopnosti pojištěnce. Procentní míru poklesu pracovní schopnosti tedy komise vyhodnotí podle charakteru zdravotního postižení na základě vyhlášky o posuzování invalidity. Zdravotní postižení pořadí podle jeho druhu a intenzity pod příslušnou kapitolu, oddíl a položku přílohy k uvedené vyhlášce a současně odůvodní stanovenou míru poklesu pracovní schopnosti v rámci zde stanoveného rozpětí (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 2. 2015, sp. zn. 9 Ads 205/2014).

Žalobce nenamítal nesprávnost složení posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí (§ 16b odst. 1 zákona č. 582/1991 Sb.) a taková vada se nepodává ani z obsahu spisu. Soud proto přistoupil k posouzení úplnosti a přesvědčivosti posudku Posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí ze dne 7. 4. 2015. Soud nemohl přehlédnout, že posudková komise dospěla ke stejným závěrům jako posudkoví lékaři v řízení o žádosti žalobce o změnu výše invalidního důchodu, tj. posudkoví lékaři OSSZ a ČSSZ. Rovněž podle posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí je rozhodující příčinou dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu žalobce ischemická choroba dolních končetin, v níž je spatřována příčina poklesu pracovní schopnosti žalobce nejméně o 50 %, nikoliv však o více než 69%. Posudková komise se tak v zásadě ztotožnila se závěry posudkových lékařů OSSZ a ČSSZ, když za příčinu invalidity označila totožnou chorobu, přičemž zmíněnou též dle vyhlášky č. 359/2009 Sb. shodně kvalifikovala dle kapitoly IX, oddílu B, položky 3, písm. c), s poklesem pracovních schopností žalobce minimálně o 50%, přičemž dle závěru posudkové komise ani s přihlédnutím k dlouhodobosti, k ostatním komplikacím žalobce a k jeho pracovnímu zařazení nepřekračuje tato míra poklesu pracovní schopnosti hranici 69 %. Dle výše citované platné právní úpravy tak odpovídá postižení žalobce invaliditě druhého stupně.

Z posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí je rovněž zřejmé, že zdravotní stav žalobce byl posouzen na základě úplné zdravotnické dokumentace, a to

i s přihlédnutím k veškerým lékařským zprávám žalobcem předloženým v průběhu řízení před správními orgány. Podle posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí je za rozhodující postižení žalobce označena ischemická choroba dolních končetin, opakovaně operačně řešená, se středně těžkým funkčním postižením, což odpovídá postižení uvedenému v kapitole IX, oddíl B, položce 3, písm. c) vyhl. 359/2009 Sb, kdy míra poklesu pracovní schopnosti je hodnocena v rozmezí 30% - 40%. V posuzovaném případě posudková komise vzala v potaz dlouhodobost onemocnění žalobce, jakož i další související nemoci a profesi žalobce, který byl hodnocen jako manuální pracovník, a proto při hodnocení zvýšila procentní míru pracovní schopnosti o dalších 10 %. Celkovou hodnotu poklesu pracovní schopnosti žalobce tak posudková komise stanovila rovněž na hodnotu odpovídající minimálně výši 50 %, nikoliv však více než 69 %. Posudková komise uzavřela, že žalobce je schopen vykonávat výdělečnou činnost v podstatně menším rozsahu a intenzitě.

Po přezkoumání posudku posudkové komise Ministerstva práce a sociálních věcí soud dospěl k závěru, že posudek je z hlediska svého obsahu a zákonných náležitostí úplný, správný a přesvědčivý. Navíc jsou jeho závěry totožné se závěry dvou předchozích posudků učiněných posudkovými lékaři OSSZ a ČSSZ. Za této situace soud neprovedl důkaz znaleckým posudkem, jak navrhoval žalobce, jelikož vyhotovení znaleckého posudku považoval soud již za nadbytečný. K této otázce soud odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž je na místě dokazovat zdravotní stav účastníka řízení prostřednictvím ustanovení znaleckého posudku tehdy, jsou-li pochybnosti o dosud zjištěném zdravotním stavu, zejména o stanovení určujícího zdravotního postižení (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2003, č. j. 4 Ads 19/2003 – 48 nebo rozsudek ze dne 5. června 2013 č. j. 3 Ads 74/2012-16). Tyto podmínky však v posuzovaném případě nebyly dány, neboť - jak již bylo výše uvedeno - jak posudky OSSZ a ČSSZ, tak třetí posudek vyhotovený na žádost soudu posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí, stanovily jako rozhodující příčinu dlouhodobě nepříznivého zdravotního stavu středně těžkou ischemickou chorobou dolních končetin dle kapitoly IX, oddíl B, položky 3, písm. c) vyhlášky č. 359/2009 Sb., kdy hodnocení v míře 50 % (resp. v míře nepřekračující 69 %), odpovídá právě druhému stupni invalidity. Z uvedeného důvodu soud považoval za nadbytečné a nehospodárné nařizovat vypracování znaleckého posudku, neboť závěry posudkových lékařů v předmětné věci jsou shodné, resp. nevznikl mezi posudky žádný rozpor, a to ani ohledně invalidity žalobce, ani ohledně posudkového hodnocení jeho zdravotního stavu (viz k tomu rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 10. 2004, č. j. 3 Ads 3/2004 - 89, dále také rozsudek téhož soudu ze dne 25. 6. 2003, č. j. 2 Ads 9/2003 - 50). K uvedenému soud ještě dodává, že není povinen provést navrhované důkazy, má-li za to, že skutková stránka je již pro účely jeho rozhodnutí prokázána dostatečně, jako je tomu v posuzovaném případě.

Závěr žalované o stupni invalidity žalobce tak odpovídá zjištěné procentní míře poklesu pracovní schopnosti jmenovaného na základě úplného a přesvědčivého posudku, od jehož závěru se neodchýlil ani posudek vyhotovený posudkovou komisí Ministerstva práce a sociálních věcí. S ohledem na úplnost, přesvědčivost a jednotnost všech vyhotovených posudků nemá soud pochybnosti o jejich správnosti, resp. o správnosti posudku Ministerstva práce a sociálních věcí, jenž si pro účely svého rozhodnutí nechal vypracovat, a proto na jeho obsahu založil své rozhodnutí.

Se zřetelem k tomu, že se žalobci nepodařilo žalobními body zpochybnit zákonnost napadeného rozhodnutí ani řízení, které jeho vydání předcházelo, a soud nezjistil ani jiné vady, ke kterým by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti, nezbylo než podanou žalobu postupem podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítnout.

O náhradě nákladů řízení rozhodl soud v souladu s § 60 odst. 1, 2 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměl úspěch; žalovaná, která byla procesně úspěšným účastníkem řízení, nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Soudem ustanovené zástupkyni soud přiznal právo na náhradu nákladů řízení, neboť v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát. Výše odměny a hotových výdajů za zastupování advokátem činí v projednávané věci celkem 2.600,-Kč (dva úkony právní služby po 1 000 Kč podle § 7 bod 3 a § 9 odst. 2 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů [tj. převzetí zastoupení, účast na soudním jednání konaném dne 18. 1. 2016 a dva režijní paušály po 300 Kč, bez DPH, jelikož advokátka není jejím plátcem). Soud dodává, že nahlížení do spisu není v rámci správního soudnictví samostatným úkonem dle § 11 advokátního tarifu.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Praze dne 18. ledna 2016

JUDr. Dalila Marečková, v. r.
samosoudkyně

Za správnost:
Božena Kouřimová